

For Konventionslandene blev Konventionens umiddelbare Følge en Indskrænkning i deres Produktion, og kun det større Forbrug, som fremkaldtes ved de paa Grund af Toldnedsættelserne lavere Priser, i Forbindelse med en Kæmpe-Konjunktur i 1904—05, har hjulpet disse Lande over en ruinerende Krise.

Da Danmark ikke havde været repræsenteret paa Brysseler-Konferencen, nedsatte Finansminister Hage i Løbet af Sommeren 1903 en Kommission under Generaltolddirektørens Forsæde for at overveje vor Stilling til den afsluttede Konvention. Ved denne Lejlighed blev der fra De danske Sukkerfabrikker stillet Anmodning om at søge Tilslutning til Brysseler-Konventionen paa de samme Vilkaar, som Sverige havde opnaaet (Bevarelse af sine egne Beskatningsforhold saalænge det ikke udførte Sukker); Aarsagen til dette Forslag var den Fare, der truede vor Sukkerindustri fra Rusland, som ved Konventionen var udelukket fra, at søge Afsætning for sit store Overskud i Konventionslandene og derfor var henvist til at kaste det ind paa Norges og Danmarks Marked. Den daværende Finansminister mente imidlertid ikke at kunne gaa ind paa Forslaget, fordi man derved paa en Maade vilde afskære Danmark fra at blive eksporterende; men samtidig udtaltes der i Kommissionsbetænkningen, at en betingelsesløs Tiltræden af Brysseler-Konventionen formentlig vilde medføre Farer for vor egen Industri, og Enderesultatet blev da, at man foreløbig stillede Tanken om Tilslutning i Bero for at afvente Begivenhedernes Udvikling. Ved Udbrudet af den russisk-japanske Krig afværgeades i høj Grad den russiske Fare for vor Industri, idet de uheldige indre Forhold i Rusland hidtil have holdt Produktionen saa langt nede, at dette Lands Eksport over dets vestlige Grænse er svundet ind til et Minimum.

Danmarks nuværende Beskatningsforhold for Sukker hvile paa Loven af 1891 — en partiel Toldreform, ved hvilken denne Forbrugsartikel blev specielt tariferet og berøvet en betydelig Del af sin da bestaaende Beskyttelse. Der bestaar 3 Toldsatser for Sukker: Position 227 (Kandis, Melis og andet raffineret Sukker samt pulveriseret Sukker, lysere end Amsterdamer Standardprøven Nr. 18) . . . . . 6 Øre pr. Pund Pos. 228 (andet pulveriseret Sukker, der ikke er lysere end Nr. 18) . . . . . 3 — — Pos. 229 (— — — — —) . . . . . 2 — —

Da den Afgift, der opkræves af indenlandsk hvidt Sukker (raffineret Sukker), udgør 2,57 Øre pr. Pund, er der mellem Tolden efter Pos. 227 og denne Afgift en Forskel af 3,43 Øre Pundet eller 6,86 Øre pr. Kilogram, hvilket er ca. $1\frac{1}{4}$ Øre for Pundet eller $2\frac{1}{2}$ Øre pr. Kilogram mere end Brysseler-Konventionen tillader (den tilladelige Forskel er som ovenfor nævnt, 4,39 Øre pr. Kilogram). For Raasukkerets Vedkommende er Forholdet derimod omvendt, idet den indenlandske Afgift herpaa er $2\frac{1}{4}$ Øre pr. Pund ($4\frac{1}{2}$ Øre pr. Kilogram) og Forskellen mellem den og Tolden efter Pos. 228, (3 Øre Pundet eller 6 Øre pr. Kilogram) altsaa kun $\frac{3}{4}$ Øre Pundet eller $1\frac{1}{2}$ Øre pr. Kilogram, medens Brysseler-Konventionen tillader 1,98 Øre Pundet eller 3,96 Øre pr. Kilogram. Foruden disse Bestemmelser indeholder den nuværende Lov den Begunstigelse for det indenlandske Produkt, at det maa fremstilles til den lavere Afgiftssats 1 Nummer lysere end det Nummer, der danner Grænsen for fremmed Sukker til den tilsvarende Toldsats, en Begunstigelse, der er fuldt begrundet i den stedfindende Fortoldningsmaade, men som de indenlandske Fabrikker dog kun tillægger ringe Betydning, og mod hvis Ophævelse der derfor heller ikke vilde blive rejst nogen særlig Indvending. Hvad endelig angaar den sidste Toldsats, 2 Øre pr. Pund efter Pos. 229, da omfatter denne Position kun Sukker af en saa mørk Farve og saa lav Kvalitet, at den ikke har spillet nogensomhelst Rolle for Importen her til Landet.

Gaar man derefter over til at betragte det forelagte Toldlovforslag og det dertil knyttede Forslag om Ændring af den indenlandske Sukkerafgift, saa finder man, at disse indeholder saadanne Told- og Afgiftssatser, at den danske Sukkerindustri herefter vil blive ugunstigere stillet end noget andet sukkerproducerende Lands, ugunstigere end vort store, langt gunstigere stillede Nabolands Industri. Thi ikke alene nedsætter det Beskyttelsen for raffineret Sukker til $4\frac{3}{10}$ Øre pr. Kilogram — hvad Brysseler-Konventionen fordrer —, men det sætter Beskyttelsen paa Raasukker til Forbrug til 3 Øre pr. Kilogram, hvor Brysseler-Konventionen tillader ca. 4 Øre (3,96), og for Raasukker til Raffinaderibrug, hvor Brysseler-Konventionen ligeledes tillader 4 Øre, sættes Beskyttelsen ned til $\frac{4}{5}$ Øre, — langt under de nuværende $1\frac{1}{2}$ Øre pr. Kilogram. Og endda bliver det ikke herved; Forslaget indfører saadanne Forandringer med Hensyn til de Sukkerkvaliteter, der gaa ind under hver af de tre